

Un, dos, tres... tres, dos, un, o potser zero !

Havent sopat ens asseiem còmodament en cada silló. És la rutina també qui presideix aquest acte. Engeguem el televisor i sense prendre cap postura concreta, assimilem tot allò que sense cap desinterès ens ofereixen. Així restarem fins el final de l'emissió, i serà també amb la rutina i amb la manca de criteri que ens duren fins a la mort.

Cada dilluns al vespre, infinitat de pobladors d'aquest estat espanyol, vibra davant les brillants i sorolloses imatges de les caixetes televisives. Àvidament, ulls, orelles i tot el cos recullen tot allò que l'electrodomèstic ens ofereix en un to alliberador. I és que es tracta, senyors, d'una cosa extraordinària, i no és pas que sigui pornogràfic ni cap partit de futbol. La gent ho comenta, els diaris en parlen, les perruqueries, les botigues, els cafès, els llocs de treball, tot, tot (exceptuant, està clar, l'església), tot en va ple. I l'endemà es farà glatir aquells pobres, sortosament, per cert, minoritaris, que per un vespre no hagin pogut eludir ni les hores extres ni el pluri-empleu, o que no tinguin aparell, o que el tinguin espatllat i no s'hagin pogut desplaçar fins a casa del veí, i no hagin pogut veure aquest succés nacional anomenat «UN, DOS, TRES... RESPONDA OTRA VEZ».

Seguim encara en la mateixa posició. Riem i ens divertim. No necessitem gran cosa més. Ens hem oblidat ja de tot; això si és que podem dir que teniem alguna cosa per oblidar. No obstant res, anem seguint, i per ara no hi ha pas perill que hi agafem fred.

És digne de comentar la figura d'aquells homes tan cridaners i de barba tan llarga (però un entès em va dir que eren postisses), un dels quals es diu DON CICUTA i que, juntament amb els seus esbirros, potser només hi fan nosa. Tot tocant la campaneta i tot fent ganyotes sols estan contents i disfruten quan les coses no els rutllen als concursants, i protesten i s'enrabien quan els van més o menys bé.

Aquest cop ens hem trobat amb l'«Un, dos, tres...» i no ens està del tot malament. Pot passar que se'ns arrelhi la manera d'actuar dels supercicutes; posar ens passarà pel cap de "provar sort" i escriure també una carta als de la televisió. Poden passar moltes coses...

La primera part del programa no té massa interès. Es fan preguntes molt tontes i, a vegades, també ens fan posar nerviosos. Però, renoi quan ve la segona! Tot i que l'accent sudamericà segons com és una mica desagradable, quan

hom es comença a imaginar automòbils, sembla que s'hagi d'acabar el món. Ja poden passar viatges, joies, regals i milions i milions ja, que un cotxe és sempre un cotxe. I molt més si és de la Seat.

Aviat faran una mica de descans i ho podrem aprofitar per satisfer alguna necessitat fisiològica; sinó fullejarem una mica "El Mundo Deportivo". O parlarem de qualsevol altra banalitat.

Per participar en aquest programa-concurs s'ha de tenir molt accentuat el sentit mercantilista, perquè a l'hora de fer canvis, és que no paren. És per aquesta raó que no pot anar-hi tothom.

Entre canvi i canvi i per triar, té emoció l'observar si la parella es posa en conflicte o si s'avé, o si és la dona la qui remena les cireres, però hi ha tants imprevistos que hom es distreu de seguida.

Com en tots els llocs les il·lusions no sempre comporten satisfaccions: de tant en tant també hi ha disgustos, i el públic també se'n ressent. No tant com els concursants, però vaja, som bastant altruistes.

Maquinalment ha seguit tota la nostra activitat fins ara. Maquinalment ens alçarem, apagarem l'aparell de televisió i ens n'anirem cap a dormir perquè, maquinalment, ens adonarem que ja és tard.

Ni un moment per reflexionar sobre els nostres actes ni per crear-nos el nostre món, la nostra vida i els nostres camins. I així som homes.

A darrera hora ens arriba la trista notícia de la mort en una forma molt estranya de la mare política del presentador del programa. Al gendre i a tots els simpatitzants el nostre més sincer condol.

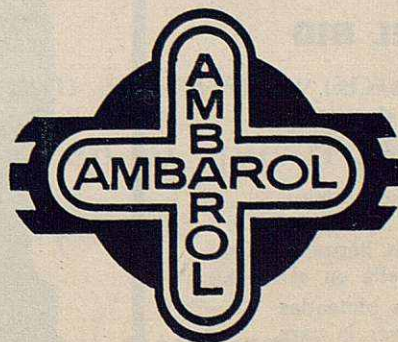
Forma part això també de la nostra vida i de la nostra inconsciència?

Coses així és el que demana, com m'ha dit algú, un home que, cansat de tot un dia de treball i de problemes, retorna a casa seva; ell i la seva família.

Decididament, als homes cansats de treballar i plens de problemes, se'ls podria oferir coses millors. I els seria més útil.

Josep Margenat

EXCLUSIVISTA DE INDUSTRIAS

VENTA DE PAPELES PINTADOS,
PINTURAS Y ARTICULOS DE LIMPIEZA

Droguería Martí

P I N T O R

Pintura Moderna, Rótulos, Papeles Pintados

SANTA EULALIA DE RONSANA

La Sagrera Tel. 8